

Nicky “ de Rat “.

Toen onze kleindochter vierentwintig jaar werd, kwam ze ons vertellen dat ze op haar eigen ging wonen. Ze had in het centrum van Geleen een flatje toegewezen gekregen en nu zou ze het ouderlijke huis gaan verlaten. Ze vond het best wel leuk en met veel enthousiasme vertelde ze dat haar Ma en Pa al begonnen waren met het poets en het schilderwerk van haar flat. Als ze alles had ingericht en haar definitieve intrek had genomen op haar nieuw adres, dan moesten we haar komen bezoeken. Natuurlijk wilde ze dan pronken met haar rijkdom en ons tonen hoe mooi en gezellig ze haar optrekje had ingericht. Toen ze er al ‘n paar maanden woonde en daar haar juiste draai had gevonden, zijn m’n vrouw en ik op een goede dag naar Geleen gereden. We hadden haar uiteraard even van te voren, per telefoon, onze komst aangemeld. Even later stonden we dan in de lift van de flat die ons naar twaalf hoog bracht. Toen we daar uit stapten en ons op de loopgang begaven en zo direct vanaf het balkon zagen hoe hoog we van de begane grond af waren, toen kregen we toch wel een beetje de “bibber”. Maar vol goede moed begaven we ons over het gangpad en zochten het huisnummer waar we moesten zijn. Toen we dit hadden gevonden en mijn vrouw blijmoedig op de deurbel drukte, verheugden we ons beiden er op om van dat balkon af te komen. Want met hoogtevrees in je bestand heb je toch wel wat schrik in je benen. Met een bosje bloemen en ‘n presentje in onze handen, en een blij lach op ons gezicht, wachtten we dat de deur voor ons werd geopend. We hoorden dan ook even later van achter die deur haar vreugde kreten en haar hartelijkheid die ze al toonde voor onze komst. Toen ze open deed was de pracht meid zo blij en lieflijk voor ons, dat we er even verlegen van werden. Ja, maar voor even. Want toen we haar tegemoet traden om haar te begroeten en te kussen, toen deinsden we beiden vol afschuw terug. Want op een van haar schouders naast haar knappe toet, had ze haar huisvriend zitten. Het was geen papagaai of parkiet, nee, het was een witte **rat**. Getverderrie, de rillingen liepen over ons hele lijf, toen we dat misbaksel met die vieze lange staart daar op de voor ons ongewone plaats zagen zitten. Och, de meid meende het zo goed en dacht ons ook te charmeren met het diertje. Want haar vriend,, in dit geval **Nicky de Rat**, daar meende ze van dat die wel bij iedereen in de smaak zou vallen. Maar toen zij onze verschrikte gezichten zag en opmerkte dat wij nu niet zo direct door die “rattekop” werden gecharmeerd, bracht ze “**Nicky** naar binnen. Toen dat enge dier dan in de kooi was gezet en uit het zicht naar de badkamer was verhuisd, toen hebben we toch samen bij onze kleindochter ‘n paar genoeglijke uurtjes doorgebracht. Het bezoek bij onze kleindochter met haar **rat**, heeft me wel aan het denken gezet. Ik dacht aan de tijd dat ik met rattenvergif en rattenvallen dat ongedierte bestreed. Bij mijn moeder thuis in de schuur waar ik mijn duivenhok had, daar krioelde het toen van die viezerikjes. Ik weet dan ook nog goed dat ik er dagelijks heb om zeep bracht. En dat ze heden ten dage als huisdier worden gehouden, dat geeft aan dat de tijd toen ik rattenvanger was, en die nu driekwart eeuw later, niet meer te vergelijken is. Het is bijna zover dat de meest vraatzuchtige dieren belangrijker zijn dan de mens. In een duivenkrant zag ik een foto waar een duivenliefhebber een vogelverschrikker voor zijn hok had staan om de roofvogel af te schrikken. Hij en heel veel andere duivenliefhebbers doorstaan elke keer als ze hun duiven los laten een zekere angst. Want de sperwer of de slechtvalk met hun scherpe klauwen en kromme snavel die houdt slachting onder de duiven. Waag het niet om zo’n roofvogel te vangen en te doden als hij achter Uw duiven aan zit. U weet drommels goed dat ze **beschermd** zijn. Dan heb je ook weer duivenliefhebbers die een nog ergere **moordenaar** op bezoek hebben gehad of misschien nog krijgen. Dan hebben we het over de “**Marter**”. Een prachtig beest, een wellust moordenaar die als hij eenmaal bloed ruikt niet meer is te stoppen. Maar bedenk wel dat deze **marter**, ook als hij U heeft bezocht en een ware slachting op Uw duivenhok heeft teweeg gebracht, dat U niks mag doen om hem te vangen en te doden. Pas op! Dat dier is **beschermd!** U komt in de bak te zitten als u die moordenaar nekt. Van de week keek ik op ‘n

avond TV naar een programma dat ging over dieren en liefhebberijen van mensen. Ik zag toen dat er mensen waren die in huis 'n aantal **fretten** als huisdier hadden. Vandaag in de krant gelezen dat in Duitsland iemand **50 koningspythons** in huis had. Hoe gek is zo iemand? En wat dacht U van de **korenwolf** of de **Das**? Deze laatste twee dieren staan ook in de kijk. Ze dreigen uit te sterven en daarom wordt met man en macht getracht om dit te voorkomen. Hier bij ons in de buurt is een heisa geweest over een "**Dassenburcht**". Want de industriebouw nabij dit fenomeen mocht daarom niet doorgaan. De **Das** in zijn hol mocht niet verjaagd worden want dat stond gelijk als heilige schennis. Als ik dan een duivenverslag lees dat er in Taiwan bij lossingen van 10.000 duiven en slechts zo'n 1000 duiven, en soms nog minder, hun hok bereiken, dan raakt mij dat veel meer. Mijn overbuurman heeft een vijver met prachtige vissen in zijn tuin. Niet zo maar een kuiltje in de grond met wat water er in. Nee, erg professioneel van uitvoering en duurzame vissen zwemmen er in. Maar noodgedwongen heeft hij er een groot net overheen moeten spannen om dat de **Reiger** zich te goed kwam doen van zijn vissen. Mijn achterbuurman die meent goed te doen om de vogeltjes te voeren. Daarom werpt hij zo af en toe broodkorsten op het dak van zijn garage. In een mum van tijd is het wit van kwetterende en fladderende **zeemeuwen** die in zwerm vechten om iets mee te pikken. Dergelijke dingen zijn niet meer vreemd voor me, maar ik meen dat roofvogels en roofdieren in het bos moeten blijven, dat de reiger en de meeuw op de rivieren hun honger moeten stillen en dat de rat alleen nog maar op vuilnisbelten moet verblijven. Nou voor **Nicky**, maak ik dan een uitzondering, laat die dan maar in de torenflat op twaalf hoog, bij mijn kleindochter zijn laatste adem uitblazen. Ik zal er niet om rouwen als dat gebeurt. Maar och, misschien ben ik op mijn leeftijd niet meer van deze tijd. Mogelijk begrijp ik het allemaal niet meer wat wel of niet belangrijk is in deze wereld. Alles is voor mij toch zo extreem!! Carnaval staat voor de deur en ik zie op de buis dat de hossende en zingende feestvierders in de feestzalen al veel lol hebben. Ik hoor en zie op TV het laatste nieuws en neem ik kennis van de verschrikkelijke dingen die in onze wereld gebeuren. Oorlog, moord en doodslag aan de lopende band. Het begint er sterk op te lijken dat dit normaal wordt in het leven van de mens. Waarom nemen we ons zelf niet in bescherming en laten we de dieren ook niet hun eigen boontjes doppen? Die daar een oplossing voor heeft die is rijkelijk begaafd bij het invullen van die problemen. Helaas is die nog niet geboren.

Pie.